Ч. 292 Середа 31 грудня 1897 (12 січня 1898) Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадань і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї

на цілий рік	зр.	2·40
на пів року	„	1·20
на чверть року	„	—·60
місячно . .	„	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	зр.	5·40
на пів року	„	2·70
на чверть року	„	1·35
місячно . .	„	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Запросини до передплати.

За кілька днів розпічнемо осьмий рік нашого видавництва. Чи і о скілько наша Часопись робить прислугу своїм читателям — се не наше діло тут підносити; самі читателї то найлїпше осудять. Ми з своєї сторони можемо лиш то сказати, що нашим старанєм було головно нести сьвітло науки в як найширші круги нашої суспільности, головно же помежи наших селян і тим способом причиняти ся до піднесеня їх матеріяльного добробиту. Длятого старали ся ми подавати о скілько то лиш можна було систематичнo короткі а практичні науки з ріжних галузий господарства рільного і домашного, науки з гиґієни і вихованя. Тої проґрами будемо й на дальше держати ся, бо досьвід нас переконав, що ми вибрали добру дорогу, по котрій поступаючи і дальше, можемо дійстно причиняти ся до загального добра. Великою відрадою була для нас та охота, з якою наші читателї відносили ся до нас з питанями у всїляких потребах, на які ми по змозї старали ся давати відповіди в „Переписцї зі всїми і для всїх“. Як тїсна звязь витворила ся через то між нашими читателями а нашою Часописею, нехай сьвідчить той факт, що сего року відносило ся до нас з запитанями і дістало відповіди **547 людий.** Коли почислимо на одну особу пересїчно лиш по три питаня, то вийде з того поважне число, бо звиш **півтора тисячки** питань і відповідий, інтересних і поучаючих не лиш для тих, що самі запитували, але й для других. — Сей факт єсть — як кажемо — відрадою для нас і заохотою, щоби ми й дальше поступали тою дорогою, на яку вступили.

„Народна Часопись“ буде й в слїдуючім роцї виходити під тими самими условями, що й доси:

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9.

На провінциї в ц. к. Староствах:

на цілий рік .	2 зр.	40	кр.
на пів року .	1 „	20	„
на чверть року	— „	60	„
місячно . .	— „	20	„

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою в Адмінїстрациї Gazet и Lwowsk oї, ул. Чарнецкого ч. 8:

на цілий рік .	5 зр.	40	кр.
на пів року .	2 „	70	„
на чверть року	1 „	35	„
місячно . .	„	45	„

Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(4 засїдане сойму з дня 10 січня 1898).

По відчитаню спису петиций, з котрих наспіло доси 222, приступила палата до порядку дневного, котрого першою точкою було перше читане предложеня правительственного з проєктами: 1) закона о допущеню заведеня самостійних податків від поборів службових на покрите потреб краєвих, повітових і громадских; — 2) закона о увільненю особистого податку доходового від всїх, компетенциї краєвого законодавства підпадаючих додатків, а також о увільненю урядників Двору, держави краю і публичних фондів, як також душпастирів від додатків до податків від поборів служ бових. Оба проєкти передано комісиї буджетовій.

Опісля наступило перше читанє внесеня пос. Малаховского в справі проєкту закона о виконуваню опіки над убогими. Внесенє се звучить: „Поручає ся Видїлови краєвому, щоби після §. 22 закона о приналежности в З

Вечеря з літераторами.

(З російского — Всеволода Крестовского.

I.

Коли ви постійний петербургский житель, то майже на певно можна сказати, що знаєте пана Канальского.

Єго не можна не знати: — Він „вездїсущий“. Войдїть на Невский проспект — він там; ідїть на концерт, до театру, або на відчит — він там; загляньте до любої вам реставрациї, і там єго стрітите, спустїть ся в підземні нори найпослїднїйших шинків — і там ви єго найдете. Ми взяли сторони публичного житя; возьмім тепер сторони житя приватного, родинного, загляньмо до мешкань найріжнїйших петербургских жителїв, і будьте пересьвідчені, що найдете там пана Канальского. Він і у князя Серодавлева тре ся; він і з бароновою фон Дреке — єї стишки читає, а у бароновoї фон Шібзік иногдї грає навіть ролю фактора і посередника в єї серцевих справах, за що дістаєсь єму честь стиснути єї руку; він у ґенераловоï Жабокритскої помагає філянтропії; у Серґія Коврова грає в карти і уважає ся єго приятелем; у професора Іжевсиньского говорить о римских стариностях і вимінює єму якісь старі рукописи і книги. Він і у начальника департаменту і в сальонах Шгукарева вертить ся і кланяє ся, він і в кабінетї журналїста і писателя показує ся деколи і у звістного артиста і у звістної співачки і у звістної балетницї, словом — він „вездїсущий“. Але треба замітити, що єго нїгде не поважають, відносять ся або з висока або неуважно, велять виповняти всякі порученя і полагоджувати орудки, за котрі він бере ся дуже охотно, бо має з них двояку користь, перше то, що завдяки порученям він заєдно держить ся у згаданих осіб, котрі задля того не виганяють єго від себе; а друге, завдяки тим порученям в єго порожну кишеню перепадають деколи і грошики. Він на пр. може дістати гроший на хороший процент — і возьме за то від вас порукавичне; поручите єму продати яку небудь річ свою за триста рублїв, приміром — він продає за чотириста, а сто положить у свою кишеню, не сказавши вам о тім нї пів слова. Він потрібний всїм і всюда і єму потрібні всї і всьо; єго уважають нї за що і він сам мало старає ся, аби було инакше — єму і так гарно жиє ся.

Пан Канальский, той загальний фактор, личність темна в цїлім значеню того слова: і темного походженя (всїх народностий по трошки) і житя темного і душі не сьвітлої. Він молодий чоловік, гнучкий, солодкий, зручний, підлесливий, з носиком, що все пронюхає, з животом втягненим як у молодого гончого песика; молодий чоловік звичайного вигляду, обичаїв кругих, пересьвідчень підозріно лїберальних. З тими прикметами в Петербурзї дуже легко жити і ще лекше вести свої справи.

Пан Канальский, в тім часї, до котрого відносить ся той правдивий розказ, опинив ся в дуже трудних обставинах, звістних загально під назвою „крутих“. Єго непокоїли вірителї жадаючи гроший. Хто за китицю подаровану паном Канальским одній співачцї, хто за коробочку суниць, на котрі полакомив ся пан Канальский в жовтни, представляючи собі, що то червень, хто за инші прибаги. Одним словом обставини були дуже круті, а на гроші не було рішучо надії нї звідки, хочби на одну копійку.

II.

З далекого міста Славнобубенька прибув до Петербурга поважний купець Калистрат Стратилатович Масмюков. Приїхав він... звістно, чого може приїхати купець? — за дїлами, в справі своїх операций.

Заїхав до обширного мешканя свого двоюродного братчика, повномочника якоїсь акцийної непевної спілки, котра без супротивленя повірила єго опіцї свої кроваві гроші. Братчик під ту пору був за границею і полишив Масмюкову на цїлий час єго побуту в Петербурзї своє великолїпне мешканє.

Не минуло двох трех днїв від єго приїзду, як у него появив ся звістний пан Канальский. Як і відки він взяв ся? де познакомив ся? коли встиг дібрати ся до него — то лиш єму одному відомо. Але то факт, що він дібрав ся і вспів вже займити місце близького домашного чоловіка у Калистрата Стратилатовича Масмюкова, що був в Петербурзї, як каже ся, цїлком чужий і нїчого не знав та не розумів ся на петербургских відносинах. Для таких то Калистрат в Стратилатовичів пан Канальский золото; а Калистрати Стратилатовичі для панів Канальских ще геть більше!

На четвертий, чи пятий день по приїздї

грудня 1863 ч. 105 Дн. з. д. предложив як найскорше проєкт закона о виконуваню опіки над убогими і в проекті тім, з уваги на наслідки, які закон з 5 грудня 1896 буде мати на фонди всїх більших громад, увзглядних конечність співділаня в сїм взглядї фондів повітових і краєвих". — Бесїдник зазначив, що громади не сповняють свого обовязку в справі опіки над убогими з причини перетяженя їх иншими видатками, а відтак вказав на то, що в инших краях суть окремі закони, котрі управильняють спосіб виконуваня опіки над убогими, а у нас нема такого закона. Громада міста Львова видає на добродійні цїли около 150.000 зр., а буджет краєвий лиш 21.300 зр.; есть длятого зовсїм справедливим, щоби край причиняв ся до тих коштів значнїйшою сумою. — Внесенє передано комісиї правничій.

З порядку дневного наступило перше читанє внесеня посла Бойка в справі знесеня інституциї ревізорів від худоби в Галичинї. Бесїдник доказував, що інституция ревізорів від худоби есть для селян нечуваним тягаром і утрудняє торговлю худобою. Мимо заведеня сеї інституциї вивіз галицкої худоби стрічає такі самі трудности що й давнїйше, а то само, що роблять ревізори, можуть робити й громадскі оглядачі худоби з великою вигодою для господарів. Фонди з яких оплачує ся ревізорів, можна би з великим хісном ужити на инші цїли. Длятого бесїдник ставить внесенє: Сойм зволить ухвалити: 1) Взиває ся правительство, щоби інституцию ревізорів від худоби в Галичинї зовсїм знесло і чинність їх передано громадским оглядачам худоби. — 2) Суму призначену нинї для ревізорів нехай правительство ужиє на платню для оглядачів худоби за їх чинність переняту по ревізорах.

По бесїдї Бойка дали ся почути з ґалериї оплески, де були селяни належачі до польскої партиї людової. Маршалок звернув тогди увагу ґалериї, щоби не заявляла свого вдоволеня або невдоволеня, бо в противнім случаю буде змушений казати ґалериї опорожнити. — Внесенє передано комісиї адмінїстрацийній.

З порядку дневого наступило перше читанє внесеня пос. Поточка в справі обмеженя числа коршем зі взглядів полїцийних. — Внесенє передано комісиї адмінїстрацийній. — Внесенє пос. Стили в справі лїценцийованя бугаїв передано комісиї господарства краєвого.

Пос. Вайґель мотивував своє внесенє в справі зміни статуту краєвого і краєвої ординациї виборчої а також в справі установленя трибуналу для розсліду актів виборчих. Бесїдник піднїс між иншим, що заступленє голосів вірильних куриєю професорів унїверситетских мало би ту добру сторону, що вибраний посол засїдав би в соймі через 6 лїт, а не, як доси лиш ректор силою свого вірильного голосу, через один рік. — Внесенє передано окремій, маючій вибрати ся комісиї з 15 членів.

Внесенє пос. Бернадзїковского в справі знесеня мита на дорогах краєвих і повітових передано комісиї дороговій а внесенє пос. Милана в справі зміни приписів ветеринарийно-санїтарних комісиї господарства краєвого.

На внесенє пос. Окуневского відложено справозданє о виборі посла Меч. Борковского до слїдуючого засїданя і на тім закінчено засїданє.

Новинки.

Львів дня 11-го сїчня 1898.

— **Іменованя.** Ц. к. Намістництво іменувало ад'юнкта будівництва Кар. Ґерстінґера в Вережанах, комісарем надзору кітлів парових для повітів: перемишлянского і рогатинського. — Мінїстерство торговлї іменувало асистентів почтових: Йос. Ґродецкого у Львові, Марк. Пшистaвского, Сим. Вороблю і Ів. Машку в Кракові, Ів. Верб'яного у Львові, Густ. Шпета в Ярославі, Жигм. Ладося у Львові, Конст. Шнорна в Бродах, Мар. Фішера в Кракові, Мат. Зеґзду в Станиславові, Як. Шмідта в Перемишли, Фр. Яворского в Новім Санчи, Густ. Якубичку у Львові, Йос. Мілера в Кракові, Дав. Ґольднера в Бережанах, Мих. Кочиркевича у Львові, Герша Шпіґля в Бучачи, Бар. Шіфермана в Підволочисках, Андр. Січку у Львові, Кар. Кручка в Тарнові, Ів. Старомійского у Львові, Тад. Конопиньского в Кракові, Ад. Ґанса в Перемишли, Сим. Купчакевича в Тернополи, Йос. Шимановича у Львові, Стан. Ґарана в Новім Санчи, Фльор. Хомяка в Кракові, Йос. Ляховича у Львові, Володисл. Фіялю в Кракові, Рищ. Зайферта і Ів. Завалкевича у Львові, Стан. Крижановского в Снятинї, Володисл. Цавдерера у Львові, Ем. Йоріша в Тарнові, Стеф. Дацкого в Стрию, Володисл. Фалишевского в Живчи і Ем. Ґонткевича в Подгуржи офиціялами почтовими, а ц. к. Дирекция почт і телеграфів полишила всїх новоіменованих в їх дотеперішнїм місци службовім.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншими на засїданю з дня 3 сїчня с. р.: 1) Затвердити вибір Йос. Пльондра управителя народної школи в Устріках долїшних на представителя учительства до ц. к. окружної ради шкільної в Лїску; 2) визначити на представителя учительства до ц. к. окружної ради шкільної в Гусятинї, Мих. Батовского, управителя мужескої школи в Гусятинї; 3) іменувати Ел. Гулевичеву старшою учителькою 4-кл. школи в Грималові; 3) іменувати Єр. Старжиньского суплєнтом в учительскій семинариї в Сокали; 5) перемінити однокласові школи народні в Вижнянах, пов. перемишляньского і в Новосїлках, пов. каменецкого на двоклясові від 1 лютого 1898; 6) приймити до відомости справозданя краєвих інспекторів шкільних з люстрациї гімназиї в Ярославі і шкіл народних в Комарнї і Хлопах; 7) приймити до відомости розширенє удержуваного СС. Сакраменґками у Львові наукового заведеня на приватну школу видїлову пятиклясову, получену з 4 кл. школою народною.

— **Єго Ем. кардинал-митрополит Сембратович** зволив ласкаво пожертвувати товариству „Шкільна поміч" в Станиславові 25 зр., за що видїл того товариства складає Є. Еміненциї найсердечнїйшу подяку.

— **Звичайні загальні збори „Руской Бесїди" у Львові** відбудуть ся в суботу дня 22 сїчня 1898 в комнатах товариства (ринок ч. 10). Початок точно о 7 годинї вечером.

— **Нові стациї телєґрафічні** будуть отворені з днем 15 с. м. в Глубочку великім, тернопільского повіта, в Іґровици тогож повіта і в Іванчанах, збаражского повіта, при істнуючих в тих місцевостях урядах почтових.

— **Вибори до станиславівскої ради повітової** з ґрупи громад сільских 9 членів відбудуть ся дня 7 лютого, з ґрупи громад міских 2 членів дня 8 лютого, з міста Станиславова 10 членів дня 8 лютого, з ґрупи найбільше оподаткованых 2 членів дня 9 лютого, в кінци з ґрупи більшої посїлости 3 членів дня 10 лютого.

— **Довгий вік.** У Львові умерла в 105 роцї Розалія Войтиньска (з першого подружа Телесницка). Она була вдовою по львівскім міщанинї і пропінаторкою. Похорон відбув ся в середу і мно-

---

Калистрат Стратилатович лежав по обідї і відпочивав на постели, а в ногах у него, на краю ліжка сидів пан Канальский.

І купець говорив до пана Канальского.

— Що, любчику, треба би менї тоє... обід чи вечерю справити... дїла, обставини вимагають. . Декого з „наших" треба перетягнути на свою сторону... Як то зробити?

— Щож, можна і вечерю і обід — одобрив ласкаво і вічливо пан Канальский.

— Знаю що можна!... Питанє, що лїпше?

— З одної сторони обід — дуже добре, а з другої вечеря — прекрасно... В обідї більше солїдности, поваги, щоб так сказати; а у вечері більше сердечности, веселости більше, одним словом більше тої забави... Обід, так сказати — поважний муж, а вечеря — то весела женщина...

— Гм!... Ну, так щож лїпше? — спитав поважний Калистрат Стратилатович.

— По мойому найлїпше буде злучити поважного мужа з веселою женщиною — і з того вийде користь.

— То есть, як то?

— Так, що ви найскорше осягнете свою цїль... Ви устроїте обід, відтак вечер, відтак вечерю... я поможу вам то всьо уладити.

— Насамперед обід, відтак вечер, відтак вечеря — промовив надумуючись купець. — Якже то всьо, одного дня разом?

— Так, на раз, одного дня. Щож тут такого? Тим лїпше: більше угостите і зорудуєте лїпше свою справу.

— Ну, добре! Я о то не стою... Лише менї хотїлосьби з парадою... От так може запросити ґенерал-ґубернатора...

— Ой, нї!... Як можна ґенерал-ґубернатора!

— Чому-ж не можна?

— Та не поїде...

— Ось тобі на!... Не поїде!... У мене в Славнобубенску „наш" в переїздї майже завсїгди обідав, цивільний ґубернатор дуже часто, бувало так і просто заїде пообідати.

— Ну, то в Славнобубенску, а то в Петербурзї.

— Гм!... Ну, коли ґенерал-ґубернатора не можна, то запросимо ґубернатора.

— І ґубернатор не поїде....

— Та чому?

— Не знає ся з вами, Калистрате Стратилатовичу, тому й не поїде.

— То я поїду до него, познакомлю ся....

— Все таки не поїде.

— То віцеґубернатора!

— Та й віцеґуберватор не поїде...

— Тьфу, пропавби! Яке погане місто. Тай що то за чваньки! Атже я буду гостити добрим обідом а не чорт знає чим!... То когож? Хто там є ще з достойників? Оберполїцмайстер, що? Той вже гадаю поїде?

— Нї, Калистрате Стратилатовичу і оберполїцмайстер не поїде, в нїякий спосіб не поїде! — зітхаючи відповів пан Канальский.

Купець витріщив очи і навіть припідняв ся на постели.

— Не поїде? Чи лиш то правда, любчику? У мене в Славнобубенску полїцмайстер бувало має собі за честь як я єго запрошу, а тут нараз, ось тобі, не поїде!... Та що то за таке чудне місто?

Пан Канальский лиш плечима стиснув, мовляв, що дїяти, а все таки то неможливе!

— Кого-ж нам запросити для паради? Яких ґенералів, га?

— А, ґенералів лекше дістати.

— І з ордерами?

— Можна і з ордерами.

Пан Канальский встав зі свого місця і перейшов ся по комнатї. В єго голові блисла щаслива гадка.

— Знаєте що, Калистрате Стратилатовичу! — крикнув він торжественно задержуючись перед ліжком. — Я придумав, кого найлучше буде запросити до вас. Що там ґенерали! Ґенералів бачили „ваші". Їх ґенералами не здивуєте, а ми устроїмо вечерю в иншім родї!

— А в якім?

— Вечерю з лїтераторами!

Купець знов витріщив очи з зачудованя.

— З лїтераторами? — повторив. — Як же то з лїтераторами?

— А ось як! Ви з вашими гістьми будете сидїти і вечеряти, а лїтератори будуть стояти і читати стихи свої. Хочете?

— Гм! — замичав Масмюков роздумуючи — лїтератори.... та то всьо клеветники? Они здаєть ся против богачів?

— Нї, Калистрате Стратилатовичу, то они лиш так часом клевечуть і ворожо виступають. Они дуже вірні люди.... Тай на що нам клевет: они будуть не клевети, а всї стихи читати.

— А, ну, то инша річ! Лише, якже то буде? У вас тут, я чув, суть якісь вечери, відчити з концертами.... Чи то буде і у мене?

— То, то само! Ми запросимо і артистів і акторок; они будуть співати, грати, а ви будете вечеряти.

— І акторок? — усьміхаючись спитав Масмюков.

— Так і акторок, хороших акторок — потвердив Канальский — але головно треба запросити лїтераторів.... Они нам будуть читати стишки, знаєте, такі, тоє.... перчені!

— О чім?

— Ну, звістно, о чім! О Лїзетах, Фанїх — розумієте? Гостий ваших розбере вино стишки і тодї ви обладите свої справи, як вам захоче ся.... А вечеря з лїтераторами — то буде на кождий спосіб і нове і оріґінальне. .

— А як же, они будуть разом з нами вечеряти?

жество свояків проводило покійницю на місце вічного спочинку.

— **Самоубийство.** Сара Пістрайх, родом з Нижнева, 20-літна служниця, скочила в Станиславові в самоубийчім намірі ві второк рано з II поверха одної каменицї в ринку на подвіре, і убила ся на місци. Причиною самоубийства була нервова недуга.

— **З Яворівщини** пишуть нам: В нашім селї, Яжові старім, була вправдї давно вже самостійна читальня, але так засьпила ся, що довгий час не давала нїякого житя. Завязала ся вправдї по тім читальня „Просьвіти“ і єсть в нїй щось 14 членів, та що з того, коли й она не могла якось притягнути до себе людий і розбудити між ними житє. З тої причини загадали старші господарі відновити свою давну самостійну читальню, подали повідомлене до ц. к. Властий, скликали членів на загальні збори до канцеляриї громадскої і вибрали свою старшину. Членів вписало ся 66. Зараз крім вкладок зложили члени спільно около 70 зр. на заснованє селяньскої крамницї і дня 1 н. ст. січня 1898 наймили Службу Божу, а по службі отворили і поблагословили дім, в котрім містить ся селяньска крамниця, так що слава Богу люди не потребують витирати коршемні стіни та ходити по всїляких крамах за товарами. — Просили би ми гуртівників товарів, щоби нам зволили прислати свої цїнники на дрібну продаж товарів. — *С. Ц.*

— **До чого довела еміґрация?** Недавно тому повернула одна часть наших еміґрантів з Канади назад до Брідка на Буковині; пересьвідчивши ся на власні очи, що дома таки найлїпше. Но на їх ґаздівствах сгаткували вже другі ґазди, а їх гроші розійшли ся в далекій дорозї. Жаль стискав їх за серце, як прийшло ся було їм просити до рідної хати в комірне і сапати на бувшій своїй ниві за третину. Декотрі з них попали з часом в байдужність, забували часто своє горе в пиятиці і стали так тягаром для своєї родини. Один з них, Петро Шастал, забував ся так далеко, що навіть грозив тим, котрі не хотїли звернути єго колишнє поле на десятьлїтну виплату, або котрі не похочували єго з жінкою і дїтьми дальше удержувати; но на ті слова мало хто зважав. Аж 29-го грудня м. р. вибух огонь вечером коло 9 години в домі Георгія Шастала і в короткім часї остав ся з хати лиш уголь і попіл. А що огонь почав ся від стріхи над великою комнатою, в котрій не було навіть печи, то мусїв хтось підпалити будинок. Пішла зараз чутка по селї, що то робота Петра Шастала. Найшли ся люди, що чули, як грозив він наперед свому кревнякови Георгієви Шасталови, та виділи єго того вечера йдучого з корчми в улицю до хати, що займила ся потім в кілька хвиль. Виновника увязнили в сей час, а зваживши то, що сьвідки готові присягнути не лиш на се, але й на то, що він мав намір пустити з димом ще й иньших двох ґаздів, то судьба єго готова. Так став ся колись-то маючий і порядний ґазда пропавшим чоловіком, лишивши не лиш свою жену з дїтьми на Божу волю, але й свого вуйка Георгія Шастала з женою і дрібними дїтьми серед зими та ще й перед Рідзвяними сьвятами під голим небом. — А все то наробила Канада.

— **Еміґрацийний аґент.** Минувшого тиждня відбув ся перед станиславівским судом процес против Мечислава Андрія Базалевича, бувшого економа з Жниброда в повіті бучацкім, обжалованого о обманьство. На весну минувшого року почав обжалований намавляти Йосифа і Анну Боцькурів заможних господарів з Жниброда і їх шурина Мохнача до еміґрациї за море. Представляв їм в найгарнїйших красках бразилїйский рай, що дають там цїлком дармо ґрунт, хату, худобу, мертвий інвентар, а з початку і удержанє, що перевозять еміґрантів безплатно кораблем, та що треба заплатити зелїзницю лише до Ґенуї. Намови ті вінчали ся успіхом, бо Боцькури продали ґрунт за 400 зр. і готовили ся до дороги. Тимчасом жадучи на пашпорт дали Базалевичеви 90 зр., аби їх післав на завдаток аґентови Сільвіо Нодаріому в Удіне. Базалевич взяв гроші, але післав аґентови лише 50 зр., а 40 зр. задержав для себе. Тимчасом справа стала голосною в селї. Боцькури за намовою людий покинули гадку еміґровання, а Базалевичем заопікував ся прокуратор державний. При розправі відчитано обширну кореспонденцию Базалевича з аґентом Нодарім, котра виказала, що Боцькури не були першою єго жертвою. По переведеній розправі засудив трибунал обжалованого на 6 місяцїв строгого арешту за намову до еміґрациї, а натомість увільнив єго від закиду обманьства.

— **Померли**: О. Николай Рибак, парох в Шумлянах, рогатиньского деканата, дня 4 с. м. в 69 роцї житя, а 42 сьвященьства; — у Львові Освальд Мохнацкий радник висшого суду краєвого, в 59 роцї житя; — у Відни, ґенерал Шенфельд, ґенеральний інспектор армії, в 70 роцї житя; — в Москві, Григорий Захарин, знаменитий лїкар і учений.

Конкурс.

Видїл „Руской Бесїди“ у Львові розписує конкурс на самостійного директора руско-народного театру.

Услівя: 1) Перейманє театру у власний заряд з днем 1 н. ст. лютого 1898; 2) зложенє відповідної кавциї; 3) предложенє сьвідоцтв дотеперішного занятя. Подання належить вносити на письмі до 25 н. ст. січня 1898 до видїлу „Руской Бесїди“ у Львові ринок ч. 10, де також близших інформаций засягнути можна.

Від Видїлу „Руской Бесїди“ у Львові 9 січня 1898.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** у Львові подає до прилюдної відомости, що догляд і контроля над предметами найденими у возах особових або на двірцях зелїзничих у львівскім округї поручено ц. к. урядови зелїзничому у Львові, над предметами же найденими на галицких лїніях станїславівскої дирекциї — ц. к. урядови зел. в Станїславові, а на шляхах буковиньских ц. к. урядови руху в Чернївцях. Сї три ц. к. уряди зел. суть заразом збірними місцями для згаданих предметів.

З огляду на се зволить П. Т. Публика всякі дотичні рекламациї вносити прямо до висше наведених ц. к. урядів зел., котрі по заряджено евентуальних дослїдів, тії безпосередно полагодять.

Дня 18 грудня 1897 отворено в Чехах новий шлях зелїзничий Беравн Душник зі стациями Беравн, Льоденїц, Гожеліц, Душнік і Враж і перестанком „Беравн-Заводи“.

Телеґрами.

Прага 11 січня. Плякатами, порозлїплюваними на рогах улиць оголошено, що з нинїшним днем від 6 год. рано знесено стан виїмковий.

Відень 11 січня. Від вчера радять вже всї сойми краєві. Істрийский сойм здекомплетували Словінцї.

Прага 11 січня. Вчерашнє засїданє сойму, на котрім явили ся і нїмецкі посли, було зовсїм спокійне. Ґр. Букоа поставив внесенє на вибір комісиї з 24 членів в справі упорядкування відносин язикових в краю. — Пос. Бляжек інтерпелював в справі подій в Празї в послїдних місяцях. Пос. Бакса жалував ся на то, що єго внесеня в справі установлення комісиї для розслїду послїдних подій в Празї не відчитано. Маршалок відповів, що внесенє то не підперто достаточно. Слїдуюче засїданє назначено на нинї.

Петербург 11 січня. Помер тут мінїстер просьвіти Делїянов.

Льондон 11 січня. Зачувати, що межи Англїєю, Росиєю і Япаном станула угода що до подїлу Кореї.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

— Нї, чого разом!... Ми їм, там денебудь, в осібній комнатцї приладимо маленьку закусочку і они тим вдоволять ся....

— Ба.... але чи прийдуть?

— Чомуж не прийти їм? Они коби лиш мали де читати! Ну, очевидно, ви їм нагородите....

— Чим же нагородити, подарунками?

— На що подарунками, просто грішми. Ми заплатимо кождому — і конець.

— А по кілько заплатити?

— Не дорого! По 25 рублів на одного. Але артистам — тим дорожше.... так по 50 рублів.

— Лише тілько?... Ну, я о то не стою, то дрібниця, чомуж не заплатити? Як видко, то якийсь нарід голодний, перогриз.

— Перогриз. Він лиш з того жиє!

— Гм! То можна і вечерю з лїтераторами.... А богато їх буде?

— Так собі, нї богато, нї мало. Пождіть, ось хто буде: Майков, Полоньский, Курочкин, Берґ, Бенедиктів, Писемский.... Ну, ось шість люда — і досить! А відтак Никольский і Тамберлік... та акторок покличемо — ось і буде у нас вечеря як слїд.

Пан Канальский перейшов ся знов по комнатї і знов задержав ся перед ліжком з заклопотаною міною.

— Лише знаєте що, Калистрате Стратилатовичу, промовив насупивши брови. Я вже ту справу беру на себе: всьо уладить ся як найлїпше, лише.... лише треба би гроший на то.... їм прийдесь заплатити наперед — то вже такий нарід користолюбивий: без того не піде; вже я їх знаю! Так ось що-до гроший....

— Гроший? Добре, я дам і наперед — згодин ся купець, незвичайно вдоволений гадкою вечері з лїтераторами. — Кількож треба?

— Та яких триста рублів здасть ся.... Що лишить ся, я вам назад верну, не бійте ся....

— Чого тут бояти ся! Триста рублів — не варто і згадувати. Ось, любчику гроші! — промовив Мясников, відчисливши пану Канальскому три радужні банкноти.

Пан Канальский, незвичайно вдоволений своєю гадкою, положив гроші в кишеню і зараз пішов займати ся устроєнєм вечері з лїтераторами.

III.

— Ах, чорт бери! — подумав, вийшовши з мешканя купця на улицю. — Справа може обернути ся погано і навіть таки дуже погано.... А що, як они не підуть?... Та таки певне нїхто не піде. Що тут дїяти? Ах, Боже мій, Боже мій, ось положенє! — роздумував ідучи без цїли по хіднику. — Атжеж лиш сама крайна конечність провела мене на таку неімовірну гадку. За то — триста рублів в кишени!... Пятьдесять віддам за китицю, трийцять пять цукорникови, пятьнайцять фіякрови — ось вже й сто — а сто треба заплатити ще за пса і вже двіста, а прочі сто розійдуть ся на дрібницї, що й не увидиш! Га, може Бог поможе, що удасть ся якось вийти з того клопоту — менїж не першина бути в такій матни. Головна річ, гроші вже в кишени.

І пан Канальский, цїлком успокоєний тою гадкою, забігає до реставрациї і там находить кількох приятелів, такої самої породи, як він.

— Ба, ось вже маю! — мигнуло в єго голові.

(Конець буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.